

בסופו של דבר, הסכם עם ישראל. באחד השלבים יצטרך אש"ף להסכים להכרה הדדית בינו ובין מדינת-ישראל.

בשביל רובם המכריע של הפלסטינים, הפוזורים בעולם, זוהי גלולה מרה. האמונה כי ישראל אינה קיימת כחוק, וכי אין להכיר בה לעולם, היא בעיני רבים עיקר של אמונה, מעין נחמה בימים של יאוש ותיסכול. מכיוון שאין בידי הנהגת אש"ף אמצעים לכפות את דעתה על המוני הפלסטינית, שכימעט כולם חיים במדינות-ערב תחת מישטרים של דיקטטורה, היא צריכה לשכנע אותם. זה יכול להיעשות רק אטיאט, במנות קטנות.

5. מדוע עכשיו?

ע יתוי הפגישה אינו מיקרי. יש להניח שלפחות שני גורמים השפיעו עליו:

● **מולחמת עיראק-איראן.** המאורעות הדרמטיים בשאט-אל-ערב יצרו שות-יכושר לתווה של אש"ף. המילחמה מרתקת אליה את כל תשומת-הלב של העולם הערבי, המעורב בה פיסית וריגשית. הדבר הבטיח כי פריצת-דרך של אש"ף בכיוון של הכרה בישראל תמשוך רק תשומת-לב מינימלית בעולם הערבי, ותעבור בשלום. עיראק היא אחד הכוחות הקיצוניים ביותר בעולם הערבי, וסוכניה הם אנשי-הסירוב הקיצוניים ביותר בתוך אש"ף. מקובל להניח כי רוצחיו של סעיד חמאמי, הראשון בשליחיה-אש"ף שפתח במגעים עם ישראלים, היו שליחים עיראקיים. מי שהיה נציג פת"ח בבגדאד, אברנידאל, נקנה על-ידי העיראקים והפך ראש האופר- וציה הרצחנית למנהיגותו של עיראק.

משום כך היה זה נוח לעראפאת לזוז כאשר עיראק עסוקה, ואינה יכולה להרשות לעצמה התנגשות עם אש"ף.

הוא הדין לגבי סוריה. התעצמותה של עיראק היריבה במלחמה מעוררת דאגה

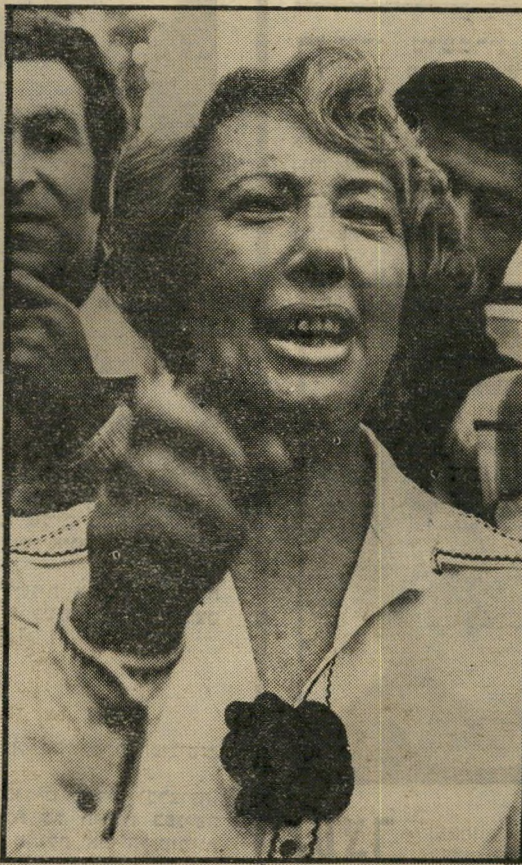
מכאן הצורך להתקדם בצעדים קטנים וזהירים. יאמר עראפאת עצמו הוא נציגה של גישה הדרגתית זו, המתאימה היטב לאופיו.

המיפגש ה"מיקרי" בסופיה טומן בחובו שלושה צעדים קטנים כאלה:

● **כפעם הראשונה משתתף יאמר עראפאת אישית בפגישה עם ישראלים.** עד עתה נפגשו ישראלים רק עם אנשי-אש"ף (ולמעשה: אנשי-פת"ח) בכירים, שפעלו כשליחיו האישיים של עראפאת. גם זה התחיל בפגישות "מיקריות" בכינוסים שונים. ב-1974 החל סעיד חמאמי, נציג אש"ף בלונדון, להיפגש עם אורי אבנרי. ב-1976 החלו פגישות רישמיות בין משלחות מטעם המועצה הישראלית למען שלום ישראל-פלסטיני, בראשות האלוף (מיל') מתי פלד, ואש"ף. בהקשר זה הוזכר שמו של מנתח-הלב עיצאם סארטאווי, שליח בכיר של עראפאת ואיש-אמונו. אנשי רק"ה, מצידם, נפגשו בכינוסים קומוניסטיים עם אישים אש"פיים שמאליים.

ח"כ ביטון

פרקליטה לאנגר

עבירה רק בשני תנאים: כוונה לפגוע בביטחון המדינה וחוסר סיבה סבירה

ח"כ מובי

עמוקה ביותר בדמשק. בשעה כזאת אין חאפו אליאסד יכול להרשות לעצמו לריב עם עראפאת.

כמו תמיד — כאשר הערכים האחרים עסוקים, יש להנהגת אש"ף חופשי-ימרון מוגבר. וכמו תמיד, היא מנצחת אותו לשם התקרבות לעבר פיתרון ישראל-פלסטיני.

● **פרישת החלטות דמשק.** הפירסום על החלטות שנתקבלו, כביכול, בסוף מאי, בוועידה של פת"ח בדמשק, פגעו קשה במאמצים הדיפלומטיים של אש"ף. עיתון פרועיראקי בבירות טען או כי הוועידה קיבלה החלטות הקוראות להשמדת ישראל, ואף פירסם נוסח. התעמולה הישראלית עטה על מציאה זו והפיצה אותה בכל העולם. היא התאימה גם לצורכי שטיפת-המוח בישראל עצמה. כעבור זמן-מה התגלה כי החלטות כאלה לא היו ולא נבראו, וכי המיסמך הנדון לא היה אלא הצעת-החלטה של פלג קיצוני, שלא נתקבלה (העולט הזה 2240). עראפאת עצמו הסביר זאת בהרחבה בעיתוני העולם, והסברו או היה הקדמה טבעית לפגישה של השבוע. אך הנוק נעשה, וההודעה הכוזבת המקורית מוסיפה להתהלך באירופה ובעולם.

המעשה ההפגנתי של עראפאת נועד ליצור אווירה חדשה, ולהוכיח במעשים כי אכן לא נתקבלה החלטה כזו.

ברור שאינו החליטה תנועת פת"ח, שעראפאת עומד בראשה, כי יש לחסל את ישראל, לא היתה לעראפאת כל אפשרות להיפגש, ולוא גם "כמיקרה", עם חברי-כנסת ישראלים.

ידוע ברבים כי רק"ה — בעיקבות ברית-המועצות — דוגלת בהמשך קיומה של מדינת-ישראל בגבולות ה-4 ביוני 1967.

עראפאת הקפיד מאוד שלא להיות מעורב אי-פעם אישית בפגישות כאלה, כדי שיוכל להתנער מהן בשעת הצורך.

פגישתו של עראפאת עם ישראלים היא, על כן, פריצת-דרך ממדרגה ראשונה.

● **עראפאת לא נפגש עם סתם ישראלים, אלא עם חברי-כנסת.**

הכנסת היא בית-המחוקקים של מדינת-ישראל, אותה "ישות ציונית" שהקיצוניים באש"ף רוצים בחיסולה, בהתאם לאמנה הפלסטינית שעדיין לא בוטלה רשמית.

מבחינה זו אין הבדל בין ח"כ לח"כ, ימני או שמאלי, ציוני או קומוניסטי. כולם כאחד מסמלים את הכנסת.

פגישה עם חברי-כנסת מהווה, ולו גם בצורה העקיפה ביותר, התחלה של הכרה במיסד המדיני הישראלי.

● **עראפאת לא נפגש רק עם ח"כים ערביים, אלא גם עם ח"כ יהודי.**

נוכחותו של צ'ארלי ביטון בכנס זה היא בעלת משמעות. עראפאת יכול היה לקבוע כי בפגישה ראשונה זו יהיו נוכחים רק ח"כים ערביים — למשל, שתי התרי פקים, טובי וויאד. או יכול היה לטעון, באוזני מקטרגים מבית, כי נפגש רק עם "אחים פלסטיניים".

תחת זאת הסכים עראפאת להיפגש עם ח"כ יהודי. גם זהו צעד קדימה. בניגוד לטובי, להבני וללאנגר, ביטון אינו מוגדר כקומוניסט. הוא בא מן הפנתרים השחורים. יתכן שהדבר משך את עראפאת, הדבק עדיין באשלייה כי בני עדות-המזרח נוטים יותר להשלמה עם הפלסטינים מאשר האשכנזים.

4. מדוע רק"ח?

מדוע נפגש עראפאת עם אנשי רק"ח, שפופולריותם בקרב הציבור היהודי בישראל היא קרובה לאפס, ושכימעט כל בוחריה באים לה מן הציבור הערבי? מדוע לא נפגש עם אישים המעוררים פחות התנגדות בקרב הציבור הישראלי, ושכוח-השפעתם גדול יותר?

הבעייה היא בעייה של מינון. דווקא מפני שמיפגש כזה הוא פריצת-דרך, בחר עראפאת בשותפים הנוחים לו ביותר ליצירת תקדים זה.

בגלל אותן הסיבות עצמן ההופכות את רק"ח לבלתי-פופולרית כליכך בישראל, יש פחות התנגדות לרק"ח בציבור הפלסטיני. ההתקפה הצפויה על עראפאת מצד הקיצוניים באש"ף, בגלל המיפגש, תהיה חלשה יותר בגלל העובדה שנפגש עם אנשי רק"ח דווקא.

6. האם זה חוקי?

ה שבוע נאמרו בישראל שטויות רבות על נושא זה. המצב החוקי אינו בגדר נחוש. הוא ברור ובדוק.

ב-1976 נאמר בעיתוני ישראל כי כמה ישראלים, וביניהם מתי פלד, אורי אבנרי, לובה אליאב ומאיר פעיל, נפגשו עם נציגים בכירים של אש"ף באירופה. סיעת הליכוד הגישה בכנסת הצעות נועמות לסדר-היום, ותבעה להעמידם לדין בעוון מגע עם סוכן זר. בנאום-התשובה הסביר שר-המישפטים דאז, חיים צדוק, את המצב המישפטי, הכנסת אישרה בהצבעתה את קביעתו.

מגע עם סוכן זר (ולפי החוק הקיים, יאסר עראפאת וכל איש אש"ף כולו בהגדרה זו) אינו מהווה עבירה אם מתקיימים בו שני תנאים:

● **שלא היתה בו כוונה לפגוע בביטחון-המדינה.** הכוונה אינה עניין (המשך בעמוד 34)